

BUTHLER ÖHRLUND

ARES
TECKEN

BRA BÖCKER

ETT

MÅNDAGEN DEN 2 FEBRUARI

Han visste inte längre. Kunde inte få ihop det.

Märkliga blyxtfenomen avlöste varandra i huvudet medan smärtan ökade i styrka. Ibland tog den sig uttryck i ett dunkande. Ibland var den skarp som pilar, sköt från en punkt i kroppen raka vägen in i hjärnan.

Han gled in i en dvala som inte tycktes kunna bestämma sig för om den skulle hålla kvar honom i det barmhärtiga mörkret eller skicka tillbaka honom till smärtan och blyxtarna. Instinktivt förstod han att han måste hålla sig vaken. Kämpa, överleva. Samtidigt kände han en stor trötthet, det enda han ville var att hålla ögonen slutna, att slagen, sparkarna och blyxtarna skulle försvinna så att han slapp bry sig, fick sova.

Något varmt, klubbigt rann över hans huvud, blötte ner ögonlocket och fortsatte ner över kinden. Den grusiga asfalten kändes kall och våt mot hans kind och förvirrat undrade han om det var droppar från himlen som träffat hans huvud och börjat rinna ner i ansiktet.

Men regnvatten var inte klubbigt.

Hjärnan fick nu allt svårare att binda ihop intrycken – smärtimpulserna – när kängorna träffade benen, magen och skrevet. Han kunde inte längre analysera situationen, koppla ihop smärtan med de råa skratten, de aggressiva kommentarerna. I hans huvud blev gatuljud, röster, motorbuller och gnisslande bromsar enskilda fenomen utan samband. Intryck som for runt och försökte överrösta varandra medan han febrilt ville bli av med dem för att kunna koncentrera sig, förstå vad som hände. Och varför.

Han visste inte om det var det första, andra eller möjligen tredje slaget som hade förändrat allt och gjort att det började kännas så konstigt i huvudet.

Det första, rakt i ansiktet, hade kommit som en chock. Han hade bara anat att tre konturer lösgjorde sig från mörkret i en port och innan de hunnit forma sig till ansikten och röster hade hans näsa spruckit. Han hade överrumplad vacklat bakåt medan han sköt upp handen för att skydda sig.

”Böggjävvel!”

Det andra slaget hade varit betydligt hårdare och träffat någonstans vid höger öra. Smärtan hade varit stark, det hade känts som om ett lock plötsligt låstes fast utanför hörselgången samtidigt som en starkt pipande ton började ljuda i hans huvud. Smällen hade fått honom att snubbla åt vänster och samtidigt som han kämpat för att behålla balansen hade hans högerhand farit upp till örat för att skydda det, även om han någonstans insåg att det var för sent.

”Ditt jävla äckel!”

Det tredje slaget hade kommit bakifrån. Instinktivt hade han förstått att det inte var enbart en hand som hade utdelat det. Vad var det? En ficklampa, en sten, ett järnrör?

”Fäll det jävla aset!”

En snabb fot framför hans smalben hade påskyndat processen och han hade inte hunnit ta emot ordentligt med händerna när han ramlade i trottoaren. Han hade skrikit till när knäskålarna slog i asfalten och samtidigt försökt skydda ansiktet med händerna. Kurat ihop sig i fosterställning och försökt rulla åt höger, mot husväggen.

Men sparkarna hade hindrat honom.

Plötsligt hade bilden av faderns ansikte dykt upp. Först när det gjorde ett försök till lugnande leende mot Claudio, sedan förvridet av smärta när Pinochets soldater piskade honom med gummislangar mot benen, slog honom med järnrör och stötte gevärskolvar upp i hans skrev tills han föll ihop på gatan.

Solen stod högt i Santiago. Medan modern skrikande flydde med Francisca i handen stod Claudio paralyserad kvar, såg hur fadern slogs blodig och medvetlös medan de släpade honom i benen mot jeepen, så att hans redan trasiga huvud studsade mot betongen.

Claudio hade då inte förstått orsaken. Många gånger hade han lyssnat på faderns ord och förklaringar om politik och orättvisor, om vad som hände i deras land, men ändå inte riktigt kunnat ta dem till sig.

Först långt senare hade han förstått att pappan förts till Stadion, den fruktade plats där tiotusentals människor redan misshandlats med cigaretter och glödgade järn. Rispat med knivar och fått sina könsorgan misshandlade i mörka rum.

Mördats.

Försvunnit för alltid.

Med ens försvann bilden av hans pappa, ersattes av hans mamma. Leende men ändå med det där oroliga uttrycket hon brukade ha när han skulle ut på stan,

minen som alltid återkom oavsett hur många gånger han än förklarade för henne att det var lugnt.

Vad skulle hon säga nu? Vad skulle Francisca säga? Hur skulle allt bli efter det här?

När den första sparken tog i magen hade förvåningen ersatts av skräck. Tårar hade trängt fram i hans ögon medan pulsen skenade och frågorna trängdes i hans huvud:

Varför? Varför jag? Vilka är de? Vad vill de?

”Döda svinet!”

Orden hade trängt igenom smärtorna och han hade förstått dem. Men fortfarande inte vem, vilka de var eller varför?

Men att de verkligen ville döda honom.

En av hans sista klara tankar hade handlat om Magnus. Om han ändå hade varit här. Om vi inte hade bråkat om en skitsak och skilts åt som ovänner hade det här inte hänt. Om jag hade tagit en taxi hem istället för att gå till puben och dricka öl.

Om ...

Han vrålade rakt ut när en spark träffade pungen och fick vita smärtblixtar att anta violetta nyanser. Sedan kom sparkarna och slagen upp mot överkroppen.

Kanske hade han svimmat och kvicknat till igen, han visste inte riktigt. Krafterna rann ur honom och när nästa spark tog i bröstet hostade han plötsligt blod. Samtidigt som han försökte spotta ut den äckliga, varma smaken pressade han fram:

”Snälla sluta ... ni kan få pengar ... ”

Samtidigt som en ny spark spräckte huden på kinden hörde han föraktet i rösten ovanför sig.

”Pengar?! Du ska dö, bögjävel!”

Ännu en hård spark mot huvudet fick kinden att slitas över gruset på asfalten. Mer sprucken hud och ilande smärta. Han kisade och såg, genom blodet som rann över ögonen, ett par vita gymnastiskor. Någon hade ritat på dem, kanske med en tuschpenna. Konstiga symboler och ett enda ord.

Respekt.

Hans förvirrade hjärna konstaterade att stavningen var konstig, sedan orkade han inte hålla ögonen öppna längre. Han kved till när nästa spark kom och sedan – en ny konstig förnimmelse. Papper i ansiktet. En servett? Nej, hårdare. Papper som fastnade i det varma, klibbiga.

Långt borta tyckte han sig uppfatta upprörda röster och kanske ljudet av sirener. Han var inte säker och kanske, tänkte han, skulle det ändå inte spela någon roll. Ytterligare en spark mot bakhuvudet skickade honom in i mörker.

Tusen år senare, eller tjugo sekunder – han visste inte – hörde han en skärrad kvinnoröst vid sin sida.

”Hallå! Hör du mig? Ta det lugnt, ambulansen är på väg. Allt kommer att bli bra, ska du se ... ”

Varför ljuger en så vänlig röst?

Han kände instinktivt att det aldrig skulle bli bra igen.

Claudio Chavez tyckte sig plötsligt se skon komma farande mot ansiktet igen och uppådade sina sista krafter. Han var torr i munnen och smärtan skar genom huvudet när han viskade:

”Respekt ... ”

Han kunde inte se den vänliga kvinnan, men kände att hon var nära.

”Vad sa du, jag hörde inte? Säg det igen!”

Bara en gång till. Sedan sova.

”Det ... stod respekt ... på hans skor ... ”

”Vad menar du, skor, jag förstår inte?”

Ambulansmännen arbetade snabbt och effektivt. Inom några minuter försvann bilen med sirener och blåljus mot akutmottagningen på Södersjukhuset. Sjukvårdaren som satt bredvid baren gjorde vad han kunde, men allt var för sent.

Klockan var exakt 00.46 när Claudios huvud föll åt sidan.

Två

MÅNDAGEN DEN 2 FEBRUARI

Signalerna skar genom rummet. Ihärdiga, irriterande ljud som krävde att han skulle lämna den varma, mjuka dvalan. Muttrande flyttade han sig närmare Melissas nakna kropp för att få mer värme och i hopp om att oljudet skulle sluta.

Vid sjunde eller åttonde signalen gav han upp, rullade över till sitt sängbord och trevade efter luren.

”Colt.”

”God morgon. Upp och hoppa, världen behöver dig.”

Jacob Colt drog ett djupt andetag och sträckte på sig. ”Hur mycket är klockan?”

”Strax sju.”

”Mmm, då kan jag sova en halvtimme till. Hämtar du mig sedan?”

”Tyvärr inte. Jag är redan på jobbet.”

”Varför det?”

Henrik Vadh skrattade. ”Kände mig bara ovanligt pigg i morse. Tänkte åka in och rensa bland gamla papper. Men jag hann inte mer än hit förrän vi fick nya.”

”Vill jag ens veta det? Och låt inte så förbannat pigg!”

Nytt skratt. ”Jag tror inte att du har något val. En man i femtioårsåldern blev misshandlad till döds på Götgatan i natt. Jourkommissarien som åkte ut rapporterade till jouråklagaren att det luktade mord.”

”På grund av?”

Colt försökte ta sig ur sängen utan att väcka Melissa, men av hennes rörelser förstod han att det var för sent.

”De hittade ett papper med en symbol där offret hade legat. När åklagaren fick höra det beslöt han sig för att inte lägga utredningen hos citypolisen, utan hos oss.”

Colt gned sig i ögonen och blev sittande på sängkanten. ”Vad då för symbol?”

”Det är lite svårt att förklara, vi får nog ta det när du kommer hit.”

”Okej, jag ska försöka bli människa. Vi ses om ett tag.”

”Yes, sir.”

Jacob lade på och lade sig ner igen. Han kände hur Melissa kom närmare, tryckte sin kropp mot hans och mumlade. ”What is it, darling?”

Trots alla sina år i Sverige hade Melissa en förmåga att glida tillbaka till sitt modersmål när hon var riktigt trött eller upprörd.

”Det var Henrik, vi har fått in ett nytt jobb nu på morgonen.”

”Like what?”

Colt drog långsamt efter andan. ”Ett mord på Götgatan.”

Vilken start på en ny vecka, tänkte han. Om folk kunde sluta slå ihjäl varandra skulle livet, inte minst måndagarna, se betydligt bättre ut.

Han vred på huvudet, borrade in ansiktet i Melissas mörka hår och kysste henne.

”Ibland önskar jag att du jobbade med något annat”, mumlade hon sömnigt.

”Jag med.”

Han låg kvar med huvudet på kudden och funderade en stund över hur livet hade sett ut om han valt andra vägar, inte bestämt sig för att flytta till USA och plugga juridik för att bli advokat.

Hade jag inte pluggat på UCLA hade jag inte träffat Melissa, tänkte han. Och vi hade aldrig fått Stephen och Elin.

Han log med slutna ögon. Alltså valde jag rätt. Eller?

Så småningom hade det stått klart för Jacob att juridik inte handlar om vem som *har* rätt utan vem som *får* rätt. I vissa länder handlade det inte ens om det, utan om vem som med hjälp av våld och korruption tvingade till sig den rätten.

Besviket hade han insett att han var uppfostrad med en moral som inte skulle stå ut med alla tjuvtricks juridiken bjöd på. Trots faderns protester och kanske mot bättre vetande, hade han bestämt sig för att bli polis. Han hade tillbringat

tjugosju år av sitt liv i kåren och de senaste tolv som kommissarie. Fortfarande malde samma fråga i hans huvud, numera allt oftare:

Hade han gjort någon skillnad? Medverkat till ett bättre, tryggare samhälle?

Det visste han inte.

Melissa rörde sig igen, flyttade upp sin kropp över hans, retade honom genom att låta sitt långa hår kittla hans ansikte innan hon kysste honom. Jacob kände att han reagerade och det blev inte bättre av att hon retsamt gned sig mot honom.

”Hur vore det att starta veckan med lite kärlek istället för mord?”

Han kysste henne tillbaka. ”Jag önskar att det gick, men jag måste åka in direkt. Henrik hade aldrig ringt om det inte hade varit viktigt.”

Hon fick ett besviket uttryck i ansiktet. ”Mmm, okej. Kaffe då?”

”Toppen, jag hoppar i duschen så länge. Åker du med mig in i dag?”

”Nej, jag jobbade ju över en del i förra veckan så jag tänkte kompa på förmiddagen. Jag har en hel del att göra hemma.”

”Okej.”

”Vad vill du ha till middag i kväll?”

”Det jag inte har tid med nu, och en flaska Beringer.” Colt gav henne en slängkys och gick mot badrummet.

Fyrtiofem minuter senare hoppade han in i BMW:n och lämnade radhuset på Hollywoodvägen. Han lade iPodsändaren på mittkonsolen, valde mellan artisterna och fastnade för Eva Cassidy. När han svängde upp på E4:an för att styra in mot Stockholm, fyllde tonerna av ”Fields of gold” bilen och han lyssnade på texten:

*I never made promises lightly
And there have been some that I've broken
But I swear in the days still left
We will walk in fields of gold
We'll walk in fields of gold*

Polisens tekniska rotel ligger på femte våningen i A-huset i kvarteret Kronoberg på Kungsholmen i Stockholm. Här jobbar sextio av de etthundrasexton tekniker polisen i Stockholms län har till sitt förfogande. De sextio är fördelade på fingeravtrycks- och spårsektionerna samt fältgruppen och serverar stöld-, vålds-, bedrägeri- och ekobrottsrotlarna.

Samtidigt som Colt väcktes av telefonsignalen i sitt sovrum, stod Björn Rydh med en rykande kaffekopp i händerna utanför torkskåpet där han försiktigt hängt upp papperet. I ett annat rum var Christer Ehn i färd med att packa de topspinnar de använt på brottsplatsen, för transport till Statens Kriminaltekniska Laboratorium i Linköping, där en dna-analys skulle ske.

Rydhs arbetsdag hade börjat betydligt tidigare än kommissariens. Samtalet från krimjouren hade kommit vid halv fyra. Teknikern hade motvilligt lämnat värmen i sängen, ätit en snabb frukost, hoppat i kläderna och begivit sig ut i den blåsiga vinterkylan. Tjugo minuter senare hade han mött Christer Ehn i polishusets garage och styrt folkvagnsbussen mot Götgatan.

Ungefär samtidigt hade det börjat regna och Rydh hade svurit till bakom ratten. Efter arton år som kriminaltekniker visste han mer än väl att blåst och regn var hans värsta fiender på en brottsplats.

De hade parkerat vid de blåvita avspärrningsbanden och betraktat trottoaren innanför dem, innan de öppnade bussens bakdörrar.

Inte mycket. Några mindre blodpölar, ett par cigarettfimpar, en tablettask och ett papper.

Iförda engångsoveraller hade de tagit översiktsbilder av området och sedan dragit på sig de obligatoriska plasthanskarna. Christer Ehn hade satt upp strålkastarna medan Björn Rydh började undersöka trottoaren bit för bit. Han gjorde en skiss över området och placerade sedan ut numrerade plastskivor vid de fynd han tänkte säkra. Därefter tog han en ny serie bilder.

De båda teknikerna jobbade effektivt medan en uniformerad patrull höll nyfikna morgonvandrare på behörigt avstånd. Ehn doppade topsar i de två större blodsamlingarna medan Rydh försiktigt lyfte upp den papperslapp som hade fastnat i den regnvåta gatan. Han vände på den och betraktade den svarta symbolen på andra sidan.

”Christer. Har du sett något liknande någon gång?”

Ehn skakade på huvudet. ”Inte utformat så där i alla fall. Skumt.”

Rydh stoppade sakta ner papperet i en bevispåse och förslöt den, innan han ägnade sig åt fimparna och tablettasken. Både de och papperslappen kunde i och

för sig mycket väl ha blåst in på området. Dessutom var fimparna fuktiga. Hade de varit det redan innan det började regna? Var de av någon betydelse?

Han suckade och gick tillbaka mot bussen.

Jacob Colt gick djupt försjunken i tankar mot sitt rum när han hörde en röst bakom sig.

”Mornn, det blir en rivstart på veckan, va?”

Han snurrade runt och möttes av Linda Scheckers leende. Den tjugoåttåriga kriminalinspektören, som hade en imponerande snabb karriär bakom sig, hade kommit till hans grupp något år tidigare för att ersätta Janne Månsson, som tragiskt nog hade tagit livet av sig med tjänstevapnet.

Schecker hade redan från början visat framfötterna. Hon var duktig och effektiv, kanske lite för snabb ibland, tänkte Jacob. Men han var glad att ha henne med i gänget.

”God morgon, allt väl?”

Hon ryckte på axlarna. ”Det hjälper ju inte att klaga. Du har hört nyheterna?”

”Jepp. Jag ska bara bläddra igenom lite papper, så tar vi ett möte sedan. Har alla kommit?”

”Det verkar som om Svenne är sjuk, men Magnus och Niklas såg jag nyss.”

”Bra, vi ses om en stund då.”

Colt fortsatte in på sitt rum, hängde av sig jackan och slog sig ner vid datorn.

”God morgon, hoppas att helgen varit bra. Som några av er redan vet har vi fått in ett nytt jobb tidigt på morgonen, så det är bara att sätta igång.”

Jacob såg sig omkring. Vid sammanträdesbordet satt Henrik Vadh och Linda Schecker. Teknikerna Rydh och Ehn hade dykt upp, liksom kriminalinspektörerna Magnus Ekholm och Niklas Holm. Den ende som fattades var Sven Bergman.

Colt nickade åt Henrik. ”Du kanske kan dra det hela?”

Vadh satt rak i ryggen, med sina papper organiserade framför sig och synen fick Jacob att le inombords. Henrik förnekar sig aldrig, tänkte han.

Många år tidigare, när det svenska försvaret hade börjat monteras ner på allvar, hade Vadh övergivit sin bana som yrkesofficer och istället sökt sig till polisen. Nu hade han och Colt varit parhästar i drygt elva år, något som Jacob var djupt tacksam för.

Henrik var skicklig, närmast pedantisk, analytisk, envis och nyfiken. Han hade ett starkt rättspatos och hade samtidigt en förmåga att tänka i okonventionella banor, vilket mer än en gång lett till genombrott i komplicerade utredningar.

Egentligen är det konstigt att vi funkar så bra ihop även på fritiden med tanke på hur olika vi är, tänkte Jacob ofta. Själv hade han idrottat i hela sitt liv och hade sport som huvudintresse. Henrik, som av vissa ansågs som något introvert, var duktig på historia och geografi, intresserad av film, litteratur, filosofi, schack och båtliv. Kanske var det kombinationen av allt detta som gjort dem till ett vinnande team.

Vadh tog till orda.

”Innan jag börjar har jag en nyhet till dig, Jacob.”

”Jaha?”

”Gissa tre gånger vem som är lottad till förundersökningsledare?”

”Du menar inte ...?”

”Jo, Anna Kulin. Men jag tänkte att du kanske kunde leva utan henne under det här mötet, så jag ringde inte upp henne, tyckte att det var onödigt. Du får väl briefa henne efteråt.”

”Tack.”

Den redan dåliga starten på veckan blev inte bättre av att Kulin skulle vara med i leken. Hon var ung, mycket duktig och framgångsrik som åklagare, men gick samtidigt både Colt och halva polishuset på nerverna. Kulin påpekade ofta och gärna att hon var ”aktiv feminist” och försökte se allting ur ett genusperspektiv, vilket långt ifrån alltid var relevant i utredningarna men däremot var jobbigt att lyssna på. En uppfattning som för övrigt också delades av de flesta kvinnliga kolleger på kriminalen.

Jacob hade arbetat med Kulin flera gånger tidigare, senast när de jagade Sveriges värste seriemördare genom tiderna. Rent formellt hade samarbetet fungerat hyggligt, men de hade sällan ett möte utan att Colt kokade inombords sedan han lyssnat på hennes kommentarer.

Henrik tittade ner i sina papper.

”LKC fick ett samtal klockan 00.21 i natt från en kvinna, Anna Stenström. Hon var på väg hem från krogen när hon blev vittne till hur tre ungdomar misshandlade en man med sparkar och slag och sedan försvann springande från platsen. Sjukvagnen var på plats ungefär tio minuter senare och tog mannen med blåljus mot SÖS, men han avled innan de kom fram till akuten.”

Jacob gjorde några anteckningar. ”Vad vet vi om offret?”

”En Chavez, Claudio, född femtionio, bosatt i Alby. Invandrad från Chile till Sverige 1973 tillsammans med sin mor och syster.”

”Flytt från Pinochet, kanske?”

”Inte omöjligt, det kom ju ett helt gäng på den tiden. Måste ha varit ett helvete där nere.”

”Jo, man hörde ju en del om vad som försiggick på deras fotbollsarenor. Rena tortyränläggningar. Fy fan.” Colt rös till. ”Vad vet vi mer?”

”Inte mycket. De uniformerade som kom till platsen försökte prata med vittnet, men hon var så svårt chockad att de fick köra henne till psykakuten. Hon hade pladdrat rätt osammanhängande, men nämnt något om vad Chavez sagt innan han förlorade medvetandet.”

”Vad?”

Henrik gjorde en grimas. ”Något om respekt och en konstig papperslapp i ansiktet. Men du vet ju att en del av våra kolleger inte alltid formulerar sig som nobelpristagare i litteratur. Jag tror att det är bäst att vi själva pratar med Stenström.”

”Fanns det inga andra vittnen?” undrade Magnus Ekholm. ”Det är ju trots allt rätt mycket folk i rörelse på Götgatan under helgnätterna.

”Uppenbarligen inga som ville ge sig till känna i alla fall”, sa Henrik. ”Du vet hur folk är, ingen vill bli inblandad om det går att undvika.”

Jacob vände sig till Björn Rydh och Christer Ehn. ”Vad har ni att berätta, då?”

Rydh flinade. ”Det beror på vad du vill höra.”

Jacob skakade på huvudet och log. Jag borde ha lärt mig vad som händer när jag går i verbal clinch med Björn, tänkte han.

Under de senaste tre åren hade han kommit att uppskatta göteborgarens humor och vassa kommentarer. Rydh, som varit tekniker på Polismyndigheten i Västra Götaland, hade fem år tidigare blivit utlånad till Rikspolisstyrelsen i

Stockholm. Så småningom hade han tröttnat på att veckopendla och flyttat till huvudstaden. Colt hade haft förmånen att få låna in den erfarne teknikern ett antal gånger, och en dag frågat Björn om han var intresserad av att jobba med honom på heltid. Svaret hade varit ja och efter diverse formalia hade Rydh flyttats till Jacobs grupp.

”Förslagsvis något som har med utredningen att göra.”

Rydh strök sig över skägget. ”Då ska vi försöka ordna det. Christer och jag kom till Götgatan ungefär vid halv fem. Det regnade och blåste, vilket inte gjorde saken bättre. Vi säkrade blod och en kvalificerad gissning är väl att det kommer från offret, men vi har förstås skickat proverna till SKL för analys. Vidare hittade vi några fimpar och en tom tablettask av märket Emser, men vi vet inte om de har med saken att göra.”

Teknikern drog fram ett fotografi. ”Nu kommer vi till det intressanta. Ordningpoliserna som hörde vittnet hade ju skrivit något om en papperslapp i ansiktet. Och det här är vad jag fann ungefär där offret hade legat.”

Rydh höll upp bilden så att alla kunde se den. Ett vitt papper med en symbol i form av en ring och en avbruten pil som pekade ner från ringens högra sida.

”Vad ska det där föreställa?” muttrade Ekholm.

”Skumt”, sa Linda Schecker. ”Ser ju nästan ut som Volvos märke.”

Jacob nickade. ”Det är ju också manlighetssymbolen, även om själva manligheten ser rätt avbruten ut på den här teckningen. Vad säger du, Henrik?”

Vadh kastade ytterligare en blick på bilden som teknikern höll upp.

”Ni har rätt allihop, på olika sätt. Ursprungligen var det där symbolen för planeten och även krigsguden Mars. Det är också symbolen för järn. Romarna baserade sin religion på de etruskiska gudarna men lade sedan till många av de grekiska. En av dessa var Mars, som i Grekland hette Ares. Han var krigets, raseriets och det okontrollerade våldets gud. Hans tecken var en sköld och ett spjut som sedan blev det tecken som i dag symboliserar manlighet. Det råkar, som Linda sa, också vara logotypen för vårt största och äldsta personbilmärke.”

Gruppen lyssnade imponerat. Henrik var som vanligt ett levande uppslagsverk. Han fortsatte. ”Mars var för övrigt pappa till tvillingarna Romulus och Remus som anlade staden Rom och gav den dess namn. Mars, eller Ares om ni föredrar det, var så blodtörstig och oberäknelig att de andra gudarna undvek honom.

Jacob satt tyst i några sekunder. ”Ares, säger du. Men vad har han att göra med en misshandel på Götgatan? Det känns milt uttryckt lite oklart, eller hur?”

”Som jag sa – krig, raseri och okontrollerat våld.”

Colt vände sig till Rydh.

”Tror du att papperet har blåst dit?”

”Vem vet? Det var ju blåsig i natt men å andra sidan verkar det lite väl mycket av en tillfällighet att det skulle ha hamnat just i offrets ansikte.”

”Har du hittat några fingeravtryck på det?”

”Inte än. Jag hann bara torka och fotografera det. Jag ska börja leta efter avtryck när vi är klara här.”

”Hur stor är chansen att du hittar något?”

”Det beror på om det finns några avtryck”, retades Rydh. ”Om det finns några så har jag goda chanser att säkra dem. I det hänseendet är papper något av det bästa som finns – avtrycken försvinner aldrig.”

”Varför placerar man en symbol i någon annans ansikte, om de nu gjorde det?” undrade Vadh fundersamt.

”Typisk gängmentalitet”, sa Schecker.

”Du menar att det kan vara starten på ett gängkrig?”

Colt ryckte på axlarna. ”Man ska aldrig säga aldrig, men killen var född femtio och det var länge sedan jag hörde talas om gängkrig mellan femtioåringar. Å andra sidan kan det förstås vara ett gäng som specialiserar sig på att attackera människor i medelåldern.” Han vände sig mot teknikerna igen.

”Har ni något mer?”

”Inte just nu. Ber att få återkomma när vi vet mer om papperet och blodet. Jag ska kika lite på fimparna och tablettasken, men hoppas inte på för mycket.”

”Tack, vi har ju inte speciellt mycket att gå på. Niklas, har du vevat igång din dator?”

Holm log. ”Jag stänger faktiskt aldrig av den.”

Niklas Holm var yngst och näst nyast på Jacobs avdelning. Ett ungt, piggt datafreak som Jacob omgående hade satt på inre tjänst eftersom det snabbt visat sig att grabben gjorde bäst ifrån sig framför dataskärmen.

”Bra. Du får göra slagningar på Chavez och skapa en profil på honom. Kolla vartenda register, alltifrån brotts- till bilregistret. Familj, släktingar, rubbet. Och det där behöver jag på mitt bord senast i går.”

”Okej.” Holm reste sig och lämnade rummet.

”Linda och Magnus, ni får ägna er åt operation dörrknackning. Börja med krogarna närmast brottsplatsen. Fixa passfoto av Chavez, visa det överallt, fråga om någon har sett honom. Kolla vilka övervakningskameror som finns i området och töm dem. Vi måste kunna hitta något.”

Schecker svor inombords. Hon hade hellre följt med Jacob och Henrik och förhört vittnet. Dels var det skitjobb att kuta runt på krogarna, dels hade hon i ärlighetens namn helst sluppit att jobba med Magnus. Under en utredning året innan, när de i timmar spanade på en vietnamesisk klubb, hade han stött rätt hårt på henne. Trots fina vinkar om att hon inte var intresserad hade han tjatat om öl och till och med om att hon borde följa med honom och segla över helgen. Han hade frågat om hon hade någon kille och hon hade svarat nej.

Om han bara visste.

Hon bet ihop. ”Visst, det fixar vi.”

”Henrik, du och jag åker och tar ett snack med fröken Stenström.”

Innan Vadh hann svara sa Rydh: ”Och hur vet herr kommissarien att hon är fröken? Stod det något om civilstånd i rapporten?”

Colt formade handen till en pistol och pekade på teknikern. ”Hördu din räkfiskare, gå och lek med dina fingeravtryck nu så att vi riktiga poliser får jobba ifred.”

”Det var hemskt! Det var blod överallt och jag försökte hjälpa honom men han verkade helt borta. Herregud, hur kan man göra så mot en annan människa? Jag satt på psykakuten halva natten och när jag väl kom hem kunde jag inte sova!”

Anna Stenström kunde vara i fyrtiofemårsåldern och jobbade i en liten boutique i Gamla stan, men hade inte orkat gå till jobbet den här morgonen utan sjukskrivit sig.

Jacob och Henrik hade sökt upp henne i bostaden, en prydlig liten tvåa på Ringvägen. Stenström hade bryggt kaffe och bett om ursäkt för att hon inte hade några kakor att bjuda på. De satt vid köksbordet och Jacob lät henne prata av sig det värsta.

”... förresten kan ni inte ana vilka typer som sitter på psykakuten. Och herregud som de behandlar människor där, man är väl ingen potatissäck, heller!”

Vadh nickade förstående. ”Nej, det är verkligen hemskt, det där. Men jag märker att du har en god iakttagelseförmåga.”

”Jo tack, jag brukar minsann se det mesta. I mitt jobb är det ju viktigt att försöka se vad kunden har för storlek redan innan vi har börjat prata.”

”Jag förstår”, sa Jacob. ”Kan du berätta vad som hände i går kväll och i natt?”

”Ja alltså, det var min väninna Marie som tyckte att vi kunde gå ut och ta ett glas vin fast det var söndag. Så vi började med att äta en trevlig buffé på en kinakrog vid Medborgarplatsen. Sen gav det ena det andra. Ja, ni vet hur det är när man har trevligt.”

Stenström och hennes väninna hade blivit sittande på restaurangen till bortåt tio på kvällen. När servitören snällt bett dem betala eftersom man skulle stänga, hade de beslutat sig för ett sista glas vin på någon av pubarna på Götgatan.

Det sista glaset hade blivit till flera och plötsligt hade Anna upptäckt att klockan passerat midnatt.

”Så då sa jag till Marie att herregud vi måste ju upp och jobba i morgon! Vi skyndade oss att betala och så skildes vi åt.”

”Och då började du gå längs Götgatan mot Ringvägen?” undrade Vadh.

”Ja, och efter ett tag gick jag över till andra sidan och det var då jag såg det.”

”Såg vad?”

”Att tre killar sparkade någon som låg på gatan. Sparkade honom i huvudet, gjorde de. Herregud, vad otäckt!”

Colt nickade. ”Såg du hur de såg ut?”

”Ansiktena? Nej, jag var säkert tjugo meter bort. Men jag såg att de hade jeans och såna där collegetröjor med huvor på, som alla har nuförtiden.”

”Är du säker på att det var unga killar?”

”Oh ja, de var lika långa som Alfred, ungefär. Sexton–sjutton år, kanske.”

”Alfred?”

”Ja, det är min son. Han är sexton men lång för sin ålder.”

Jacob blev förvånad. När han klev in i lägenheten hade han lagt märke till ett litet sovrum med en enkelsäng på höger sida. Lite längre in i hallen kom dörren till vardagsrummet. Inget tydde på att någon mer än Anna Stenström själv bodde i lägenheten.

Som om hon märkte hans tvivel, log Stenström en aning generat och slog ut med händerna.

”Vi är skilda. Alfred bor hos sin pappa.”

”Jag förstår. Såg du om killarna hade långt eller kort hår?”

”Nej, de hade huvorna uppdragna, alla tre.”

”Såg du vad de hade för typ av skor på sig?”

”Nej, men det måste ha varit gymnastiskskor.”

”Varför det?” Vadh rynkade förvånat pannan.

”För jag såg att de var vita och det brukar ju inte andra skor vara. Och när jag skrek åt dem och de sprang iväg hördes det inte så där hårt som vanliga skor gör.”

”Vad skrek du?” undrade Jacob.

”Att de skulle sluta, förstås. Jag var ju jätterädd men det bara kom ur mig. Förresten, hur gick det för honom, mannen på gatan?”

”Inte så bra, tyvärr.”

”Menar du att ... ?”

”Han dog i ambulansen på väg till sjukhuset.”

Stenström slog händerna för ansiktet. ”Herregud, så hemskt!”

”Som du säkert förstår betyder det att vi nu utreder ett mord. Därför är det jätteviktigt att du berättar allt du kommer ihåg. Minsta detalj kan vara betydelsefull.”

Hon nickade, hämtade en pappersnäsduk och snöt sig.

Colt tittade ut genom köksfönstret. Det hade börjat falla snöblandat regn och Ringvägen fylldes av slaskpölar som kastade upp små kaskader över trottoarerna när bussarna körde igenom dem. Stressade citybor med uppdragna kragar jagade längs trottoarerna mot ... ja, mot vad? Karriär, kärlek, pengar, förmodad trygghet?

Han visste inte. Kaffet hade kallnat och han brydde sig inte om det heller. Vad var det för samhälle de levde i, när en vanlig man inte kunde gå hem på morgonkvisten utan att bli ihjälslagen av ett gäng slynglar? Vart hade moralen, respekten för liv, tagit vägen? När blev det okej att slå på någon som redan låg

ner, att sparka människor i huvudet, trots att varje levande varelse borde förstå vilka skador det kunde leda till.

” ... och så sprang jag fram till honom, då när de hade försvunnit.”

Henrik höll upp ena handen. ”Vänta lite. Åt vilket håll sprang de?”

”Bort mot Ringvägen till.”

”Finns det någon chans att de kan ha vikt in på någon gata före Ringvägen?”

”Jag vet inte. Just då brydde jag mig bara om honom på marken.”

”Hörde du om killarna sa eller skrek något till varandra när de sprang?”

Stenström skakade på huvudet.

”Okej, fortsätt”, sa Vadh.

”Ja, alltså, jag sprang fram till mannen på marken. Jag tog upp mobilen direkt för jag förstod ju att han behövde en ambulans.”

”Pratade du med honom?”

”Jag försökte. Frågade hur det var med honom och så, men han svarade inte. Jag ringde 112 och sen försökte jag prata med honom igen, men först tog jag bort papperet.”

”Papperet?”

”Ja, det var ett konstigt papper som hade fastnat i hans ansikte. Jag slängde den bara på marken.”

”Hade du handskar på dig?”

Stenström såg förvånad ut. ”Nej, varför frågar du det?”

”Jag undrar bara om dina fingeravtryck kunde finnas på den där papperslappen.”

”Jaha. Ja i alla fall så försökte jag prata med honom igen, men han svarade inte. Herregud, det var så hemskt! Hans ögon var alldeles igensvullna och det var blod överallt. Jag försökte torka honom lite med en pappersnäsduk men det bara fortsatte att blöda. Och ... nu är han död. Herregud!”

”Du sa till poliserna som kom till platsen att mannen hade pratat med dig”, sa Colt.

”Pratat och pratat, han sa något konstigt precis innan ambulansen kom. Någonting i stil med ’det stod respekt på hans skor’.”

”Sa han precis så?”

”Ja, jag tror ... jo, det var så han sa.”

”Inget mer?”

”Nej, jag frågade vad han menade men jag fick inget svar, jag tror att han blev medvetlös då.”

Colt gjorde en notering i sitt anteckningsblock.

Respekt.

Tänk om slynglarna någonsin lärde sig att respekt är något man måste förtjäna.

Och inte genom att springa runt och slå folk på käften.